

BAJTÁRSI LEVÉL

1968. XIII. évf. 7-8. sz. levél. 47. oldal. Utrecht, 1968. VII. 20.

EMLÉKEZÉS AZ ELSŐ MAGYAR KIRÁLYRA.

Isten akaratából István -a szentté avatott nagy magyar király- a honfoglalás földjét országgá avatja, sőt olyan államiséget is ad annak, amely biztató életnek válik alapjává és a magyarságot a legnehezebb időkben is megtartja.

Géza fejedelem -István atyja- a legelső magyar politikus, aki 973-ban Quedlingburgba azért küld előkelő követeket, mert a német-római császárral való több évtizedes ellenségeséget megszüntetni akarja.

Művét már István fejezi be, aki tudja, hogy országalapítás csak úgy lehetséges, ha a tüzesvérű törzseket véglegesen letelepíti és népét a nyugati műveltséggel ismerteti meg.

Az első magyar király a kereszt jegyében kéri a szent koronát, hogy azt Nagy Károly módjára, a nép ünneplése közben helyeztesse a fejére.

Házassága -a bajor Gizella hercegnővel- szintén a békét és a megerősödést célozza.

S jönnek a tanult és szentéletű (leginkább olasz) papok, hogy a nyugati kereszténységet megszilárdítsák, mert hiszen a legszebb fehér ménlő feláldozásának a kalandozások korával együtt feledésbe kell mennie!

Templomok, iskolák, várak épülnek, és a nagy országalapító jól tudja, hogy az Isten-áldotta magyar földnek átalakító ereje van, s az a hűséggel dolgozó idegeneket végleg itt fogja és igaz magyarokká változtatja át.

Bizakodik a jövőben, püspökeiben és várispánjaiban, de meg a népe zömének ernyedetlen szorgalmában is.

Államának alapja az isteni eredetű királyi hatalom; az uralkodó legfőbb hivatása a belső béke fenntartása és az igazságszolgáltatás.

Szent István országában a közigazgatás szorosan függött össze a királyi jószágok szervezetével.

Magasabb értelmű rendtartását, a pogány múltukhoz ragaszkodó törzsfők meg-megzavarják, sőt olyan rokonok is, akik a törzsi autonómia gondolatát elfeledni nem akarják.

A harcok súlyosak, de II. Konrád német új császárral 1030-ban méginkább, mert a fennhatóságát -a csehék-lengyelek után- a magyar királlyal is elismertetni akarja.

István király győz, de látja a veszélyt, vagyis azt, hogy a szémszédos nagy birodalom alapjába véve ellenséges, mert hatalmát általában kiterjeszteni törekszik.

István legnagyobb bánata: szentéletű fiának, 1031-ben, vadkan vadászat alkalmával való elvesztése. Imre herceg már a legjobb keresztény szellemben nő fel, nemes atyja művének értékét és minden törekvését jól ismeri, de minden hiába, és így a királyi család vigasztalan gyászja az egész magyar nemzetre egyenesen csapásként súlyosodik.

Valóban! Kerek 40 év telik el István király halála óta, míg Szent László király folytathatja országának lelki értelembe vett meg-erősítését is:

Augusztus 20. a Szent István király napja: Az minden igaz magyarnak bensőséges ünnepe, mert azt az alapvető és céltudatos munkát jelképezi, melyben a hit és vallásosság a fő-helyet foglalja el.

v. Borcsiczky Imre.

oooOooo

TIHANYNAK ÜZENEK!

Tihanynak üzenek,
Tihanyi visszhangolnak:
Elhallik-e oda
Hangja egy vándornak?

Tihanynak üzenem,
Kiáltsa világba:
Nem volt soha kínzóbb
Magyarok fájdalma:

Tihany! Te reményünk,
Hangod, ha messze száll,
Nyugat felé sikoltsd:
Mentsék már meg Hazánk!

Nem bírjuk már a kínt,
Roskad térdünk, vállunk,
Idegen kenyéren
Halalunkat várjuk.

Jobb lenne a sír is,
Jobb a tüzes pokol,
Mint Hazánk pusztuljon
A gyilkos oroszától!

Égre kiáltson hangod,
Tihany! Légy tárogató:
Szánd meg Isten a magyart,
Örökre ezt visszhangozd!

Az ég, ha villámot szór,
Ha fölötted szélvész dühöng,
Harsogj túl Te minden hangot,
Az óránk éjfélt ütött!

Skerl Kelemenné.

oooOooo

AKIK VIRRASZFOTTAK.

Éjszaka volt akkor Magyarországon...

Báglyok huhogtak, denevérek csapongtak, keményszárnyú éjjeli bogarak ütődtek a gyertyafényt sergető ablakokba -és szólt, szólt állandóan a kúvik, s amikor éles, panaszos hangja keresztülfurta a sötétséget, nemcsak a halálra gondolt tőle, hanem meg is halt valaki.

A nappal virágai elhervadtak. A tulipán nem nyílt, a szegfű nem virított, a liliom fehér szirmai csüggedten fordultak a ledér éjjeli lepkék szárnyverdelése előtt a föld felé. -de kivirult helyettük a pincék mélységeiben a - krumpli szára. Micsoda tavasz, amikor már csak a télről maradt krumpli virágozik!

Ezt a korszakot úgy hívták nálunk, hogy: kommun.

A magyar nyelvérzék nem tartotta szükségesnek, hogy szót faragjon rá. Jobb az ilyen szavakat kölcsön venni, azután visszaadni annak a nyelvnek, ahonnan kaptuk. Annak se azért, hogy hasznát vegye, hanem, hogy elfelejtse.

De vajjon el lehet-e felejtteni ennek a szónak a jelentését is, amikor egyszer már végigfűtyült egy ország és egy nép lázálma felett?... Kérdezzük meg a Kőszegieket!...

Szép, napsütött fészek a Dunántúl városai között: Kőszeg. Kedves, meleg hely. Alki egyszer látta: nem felejtí el, -aki pedig soha se fordult meg a gyöngyhányó Gyöngyöspatak partján, az is tudja, hogy addig nem illik meghalnia, amíg nem látta Kőszegot.

Mert arról a városról az a hír járja, hogy egész Magyarországon sincs talán szebb, otthonosabb és harmonikusabb város nálánál.

Olyan, mint maga a testetöltött kultúra, melyet üsdőtől fogva két pap hirdet a kőszegieknek.

Az egyik az Irottkő. Büszke magas hegy az alpok lábánál. Ez Istent hirdeti.

A másik egy domb. Rajta Jurisich váromladéka. - Ez a hazát prédikálja.

De van még egy harmadik papja is Kőszegnek -s annak a reverendája alatt csakugyan papok hirdetik a magyar művelődést: s ez a Bencés gimnázium. Ebben aztán minden együtt van: az Isten, a Haza, Krisztus keresztje s az Árpádházi királyok keresztmárcolatú pallósa... Az ég örök tisztasága s a magyar múlt elmulhatatlan dicsősége.

Hát az ilyen helyen valóban nem lehet nehéz dolog vasárnapi prédikációra készülniök a kőszegi parochus papoknak.

Hanem az is igaz, hogy ilyen helyen látszik meg a legjobban, mikor a vasárnapi prédikációt el lehet ugyan mondani, de tilos meghallgatni.

Nagy fekete felhő közelodott Kőszeg városa felé.

A felhőt Pest küldte s amikor közelebb-közelebb jött, az árnyékától menekülő napfény éles sugárzásában nem is felhőnek, hanem sötétségnek látta az ember. Egyiptomi sötétségnek.

Egy-két csepp előre lehullott belőle: ezek azt mutatták, hogy felhő. A cseppek beszélni kezdtek a maguk nyelven s akkor mégis úgy látszott, hogy sötétség.

Kommunista megbízottak érkeztek Kőszegre. Két vékony, göthös legény. A nadrág úgy állt rajtuk, mintha fordítva húzták volna magukra, de viselői komolyan hirdették, hogy Isten: nincs, a Haza: elavult fogalom, az urakat és a papokat elevenen a földbe kell temetni, a történelmet pedig oda kell állítani a fejük fölé sírkőnek.

Ezt mondták Kőszegen. Az Irottkő és a Jurisich-vár lába alatt.

Azután elmentek a Bencés gimnáziumba s a diákoknak is elmondták ezeket a dolgokat azzal a különbséggel, hogy ott a papok elparantálásán kezdtek s a bizonyítványok sürgős megsemmisítésének szükségét folytatták. No -gondolták magukban, ha már ez se lesz elég ezeknek a nobuláknak, akkor a pszichologia tudományát is el lehet temetni.

Nevettek a diákok s megállapították, hogy lám milyen jókedvű, tréfás emberek ezek a pesti kommunisták.

Közben azonban más oktatók is érkeztek Kőszegre: feldúlt arcú és tépett ruházatú menekültek. Mollékutacón bújkálva jöttek be a vasutról, s amelyik fedél alatt menedéket találtak, ott hajmerszét dolgoztak meséltek a pesti "szabadságról". Félholtra vert és halálra kínozott magyarokról s a nemzeti közakarát csarnokának - a parlamentnek-pincéiről. Mert bizony Pesten a pincébe költözött már a szabad vélemény-nyilvánítás s ott vernek a szabadság bajnokai -szöveget a fejébe.

A Kőszegiek bódultan hallgatták ezeket a történeteket és a diákság szörnyő álomból ébredt.

Hát így vagyunk. Hát a pesti megbízottak tanítása nem farsangi tréfa, hanem véros valóság?

Soha nem volt a Kőszegi templomoknak annyi imádkozó hívőjük, mint ezekben a napokban. A diákság pedig valósággal tédult a haragszó után. Azok a lábitók, akik azelőtt, ha csak lehetett, elaludták a reggeli ájtatosságot: most nem mulasztották volna misét a félvilággért sem.

De a tekintélyek is irdatlanul megnöttek a városban Pallas Athene szkeptikus hadai előtt. Földig emelt kalapok jelezték egy-egy városi előkelőség útját, s még az öreg Garas Mátét is olyan általános hódolat övezte, hogy már kezdte azt hinni, hogy összetévesztik a polgármesterrel, holott ő bizony csak szegény írnoke volt e földi hatalmasságnak.

Nem tetszett ez a dolog a pesti kiküldötteknek, s eltiltották a diákságot a templomtól.

Ugy. Tehát titokban jártak a misékre, s hármas-ötös csoportokban imádták Istent.

Ugyanakkor jött a másik tilalom is, hogy a régi világ tekintélyeinek tilos nyilvánosan köszönni.

Helyes. Ezeknek is titokban köszöngtetek, elállva sokszor egy-egy notabilitás egész kapualját, hogy tiszteletüket irányában kifejezhessék.

Hanem e tilalmak utoljára annyira elszaporodtak, hogy lépni se lehetett miattuk. Akkor bekopogtatott a gimnázium igazgatójához a nyolcadik osztály vezére: Vid László s jelentette, hogy ők nyolcadisták megállapodtak abban, hogy legokosabb lesz a kommunista kiküldöttet agyonverni. Erre ők a legnagyobb örömmel vállalkoznak, csak engedélyt kérnek rá az igazgató úrtól.

A termetre is hatalmas ember úgy állt a diák fölött, mintha Szent István palástja terült volna alá a válláról. Kedves volt fiúlének amit hallott, de azután a falon függő keresztre nézett, alázatra csuklott a feje s kezével elutasító mozdulatot tett a fiú felé:

-Mi Krisztus nevével harcolunk! A mi fegyverünk: a szeretet!- És sóhajtva tette be maga után az igazgatói szoba belső ajtaját... Az a fekete rém pedig egyre közelebb és közelebb jött Budapest felől.

Egyszerre felhallatszott a kiáltás Kőszegen:
Jön Szamuelli!

Mintha Kőszeg valamennyi házán megszólalt volna a kuvik. A menekülők össztorlódtak a város utcáin. A polgárok sápadtan néztek egymásra. A pincék, padlások megteltek a halálra hajszólt élet fojtott zihálásával:

...Szamuelli...Szamuelli...

A Bencéseknél filozofia óra volt a nyolcadikban.

Az igazgató rúg halántékukkal írta be az osztálykönyvbe az "érvényes és hamis szillogizmusokat", azután felállt, felmagasodott s arcán a sorsdöntő órák tragikus fensége lángolt: most ezekben az órákban fog eldőlni, hogy a hamis szillogizmusok győzhetnek-e az igazak fölött!

Végig hordozta te'rintetét az osztályon, de amint a negyedik padhoz ért, komoly megdöbbenés árnyékozta el vonásait.

Az osztály bóbiskolt. A negyedik padban ülő Vid László pedig bémésen aludt, mint a tej.

Vid!

Vid kinyitotta vérerelkel hálózott szemeit, zavartan mosolygott, egy darabig hallatlan erőfeszítést tett, hogy szemhéjait nyitva tartsa, de azután újra félrecsuklott a feje és aludt tovább.

-Mi történt veletek, fiúk?-

Az osztály zárkányos arccal nézett a katedra felé és szemmel láthatólag nehezeire esett a válasz. Végre mégis felállt egy maturandor az utolsó padból és valami olyant mondott, hogy semmi, semmi, nincs nekik kutyabajuk sem, csak egy kicsit álmosak.

-Álmosak? - lépett hátra felháborodva az igazgató.

-Hallatlan!... És éppen a filozofia órán vagyok: álmosak?-

Nos, a filozofia sorsa miatt nem kellett hosszasan aggodni, mert ami azt illeti, ásfioztak a fiúk az utána következő latin-, matematika- és egészségtan- órák alatt is, Vid pedig egyenesen végig aludta mind a hármat, s az egészségtan alatt úgy hortyogott, hogy abból a süket is megállapíthatta, hogy az ő egészsége tökéletes minden egészségtan nélkül is.

Annál jobban fenyegette ez a horkolás a gimnázium egészségét.

A tanári kar megrettenve állapította meg, hogy a diákság úgy látszik- beadta a derekát a kommunista oszméknek. Különben, hogy is lehetne megmagyarázni ezt a kihívó magatartást. Adta kölykei! Végig alusszák az egész tanítást, s még csak meg se lehet őket büntetni!

Valami langyos reménység mégis melengette szegény embereket, hogy hátha csak véletlen az egész. Hát hogy-ha másnap reggel újból a régi éber nyolcadik osztály fogja már fogadni a latin, matematika és filozofia ígéit.

Híá reménykedés volt. //.

Aludtak a diákok másnap, harmadnap is. Sőt, mintha csak akkor kezdtek volna igazán aludni. Vid Lászlónak olyan iskolája támadt a nyolcadikban, hogy kottára lehetett volna szedni, amit egy délelőtti elmuzsikáltak az orrlukaikon.

Most már se mi kétség nem maradt a tanárok lelkében, hogy a nyolcadiki osztály eladta magát az ürdögnek. Elsíratták, elgyászolták, elbucsuztatták őket a derék bencések: soha annyi elejtett könnyet nem látott a gimnázium tanári szobája.

A diákokat ez a kis incidens semmiképpen se feszélyezte: Aludtak tovább.

Közben kitört a vihar Kőszeg felett.

Idézéseket, elfogató parancsokat repített szanaszét a városban az ország kívülre. A kőszegi vár némán rengette dombját az Irottkő alatt, a nagy hegy fejszövélybe tekintett alá megcsúfolt gyermekeire s Kőszeg fiai úgy érezték, hogy a lelkük készül kettészakadni.

A diákok azonban aludtak.

A kommunisták bitókat ácsoltak Kőszeg városában. Szétrohant a hír, mint a földre loccsantott vér, hogy Szamuelli akasztatni fog.

A diákok akkor is aludtak.

Az elfogatósi parancsokat nem lehetett teljesíteni. A Kőszegig hajszólt menekülők nem voltak schol. Szamuelli a haját tépte. Azután tehetetlen haragjában kirántotta a rohamkését s kétszer-háromszor Kőszeg oldalába döfte. Ahova dőött, ott halált sikoltott valaki.

A diákok még mindig aludtak...

...Azután elvonult a sötétség. Az ébredő hajnal puha ködfátylakat teregetett a kőszegi dombokra.

Most aztán egyszerre a diákok is felébredtek.

Dehát miért ébredtek fel csak most, amikor már elvonult a város fölől a veszedelem?

Ezt valóban meg kellett a Bencés-gimnázium álmos nyolcadiki osztályától kérdezni.

És akkor...

Akkor a diákok is megmagyarázták, hogy miért ébredtek fel olyan későn.

Mert tíz napig nem alhattak.

Ők vezették el éjszakánként át az ország Kőszegre özlött menekültjeit az osztrák határra. Vid László pedig titkos hegyi utakon vezette őket tovább erdőkön, sziklákon keresztül - az élet földjére... Mindennap reggel érkezett haza. Persze, hogy aludt aztán az iskolában, hiszen tíz napig nem látott ágyat.

Dehát nem tudtátok ti ezt már akkor megmondani?

-Nem. Mert nem akartuk, hogy a tanáraink - ha vallatják őket - kénytelenek legyenek miattunk hazudni.

Csendesen, szerényen beszéltek a fiúk, de amit mondtak, az olyan szép volt, mint egy újkori magyar legenda...

Legenda Krisztusról, a ki mégse jött hiába az emberek hazugságai ellen a világra.

És legenda a magyar lélekről, mely akkor tud legjobban elrejtőzni, mikor a legnagyobb.

A kőszegi nyolcadisták eltűrték, hogy két héten át haszontalan kommunista álomszuszékolnak tartsa őket egész Kőszeg.

Mi pedig most már írjuk ki nevüket a kőszegiek büszke szívéből és mondjuk el róluk Jurisich szent vára előtt, hogy bizony, bizony talán egész Magyarországon ők virrasztották a legtöbbet a kommunizmus éjszakáján.

Maróthy Jenő.

oooOooo

KAR VOLNA ÉRTÜK...

A naptár 1956. november 6. mutatott. De csak a naptár mutatta, meg abból látta az ember, hogy tél előtt állunk, hogy az őrszomszékent kiállítottak kissé szorosabba kötötték a derékszíjját pőtölő néhai nadrágszíjját az elnyítt, itt-ott bizony a gazdáját elhagyni szándékozó télikabútnak kinvezett felső ruhadarabon, mert a meg nem alkuvó tekintetében a fiatalság tüze lobogott, a szívket a hazaszeretet melegítette, a reményekben a hívős, késő őszi idő ellenére is - a porzselő nyári nap

./.

égett.

Bár akkor már a higadtabbak, a körülményekkel számolni tudók és azokkal számolóik látták, hogy a legmodernebb fegyverekkel felszerelt ázsiai túlerővel szemben az egyéni hősiesség nem jöhet számításba, mert ők benzines páncélokkal, legfeljebb karabélyokkal meg néhány kézi-gránáttal rendelkeztek. Mert mit számíthatott az a néhány, sokkal gyengébb páncélatu harckocsi, amit részben az ellenségétől származó voltak, mit ér az a kevés löszerrel is gyengén ellátott ágyú, amelyhez sem üzemanyag, sem löszer-utánpótlás nincs. De nincs löszer-utánpótlás a gyérszámú géppuskához sem, sőt a karabélyok is jórészt csak a feltöltött szuronyal használható, mint egyéni szálfelek, a modern tankcsordákkal szemben.

Ők megmutatták, hogy örömmel is lehet győzelmet kivívni, ha a hiányzó felszerelést a szabadság utáni fanatikus vágy fűti, ha kis iskolás leánykák és fiúk szívében oly magasan lobog a hazaszeretet, ha a munkás és értelmiségi fiatalság oly szorosan fogja egymás kezét, mint az történt az 1956. év őszén hazánkban. De ez akkor volt, amikor még számíthatott arra, hogy hősi, félisteni ellenállásukat, szabadság utáni szorgalmukat a Nyugat hatalmasai megértik, méltányolják és nem a hallgatás s érdelükben semmit sem tevék. Könnyebbik magatartás után-intézik el egy nemzet létkérdését... Akkor még tudtak bízni az annyiszor emlegetett megsegítésben... Ma már csak azt teszik, amit lehet, s úgy, ahogy lehet... Megvédeni azt a becsületet, megbecsülést, amit kívántak. És ha már temetésről van szó, az legyen fenségesen komoly és komor... Akik a legdrágábbat áldozták a honért, legtöbbször jeltelen sírokban, de a hazai szent földben várják a feltámadást; ők megtették azt, amit megkövetelt a Haza. Hogy ha majd újra szabad lesz a délibábos magyar róna, soha se hervadjon el sírjukon a virág, a kála, a megbecsülés legyen osztályrészüik és példaképpel szolgáljanak azoknak, akik utánuk jönnek, útját mutatva a hazaszeretnek.

Veszprém környékén álltak. Napok óta változó szerencsével dúlt a harc, de végleges kimenetelre már nem volt kétséges. Hiány löszerben, és nagy hiány ember utánpótlásban is. Itt-ott még csatlakozott hozzájuk egy-egy szétvert csoport maradványa, akiket a gőzheny, mit tank-csordának neveznek, nem taposott halálra. Élelmük, ha nem is bőszes, de mindig volt, mert a falu nem hagyta cserben véreit, az értük is, a szent és magasztos célért küzdöket. Az utolsó kenyeret, az éldugott szalonnamaradékot is megfelezték velük...

-És most merre?-

-Két választásunk van: vagy a Bakony, vagy Nyugat felé. Az utóbbit tartom célszerűbbnek, mert a Bakony csak ideig-óráig tudna fenn-tartani bennünket. Ott előbb-utóbb bekerítenek, és azután... vagy az azonnali halál, vagy Szibéria következik, mi az előbbinél is rosszabb. Ha Nyugatra megyünk, onnét hazajutunk, ha újból út az óra a végleges le-számolásra, mert az jön, annak jönnie kell.-

-Vigyetek magatokkal engem is. Ha nem vállaltok, akkor is veletek tartok- szólt közbe a megerőltet, a leány, szokatlan munká-tól és kimerültségtől fakóarcu Pirok.-

-Te lány vagy, könnyen haza mehetsz, bántódás nélkül édesanyád-hoz. Nem kell azt senkinek sem mondanod, hogy Te is velünk harcoltál.-

-Én nem tagadok le semmit, de nagyon is kérdéses, mit csinál-nának velem ezek az ázsiai félvadak? Meg a ruhátokat is meg kell egy kicsit varrnom, kimosnom, hiszen már ragad és csaknem kiestek abból.-

-Ha a Bakonyba megyünk, ott mégiscsak otthon vagyunk, és a végleges bekerítés után is könnyebben tudunk kiszökni a gyűrűből.-

-És, ha visszamegy a munkahelyedre? Tudják rólad, hogy hol voltál eddig; a számonkérés nem marad el, bármit hazudnak és ígérnek most azok, akik az idegen szuronyok és tankok erejével hatalomra kerültek.-

-Be mi lesz velünk, ha Nyugatra megyünk? Miből élünk, hol lakunk stb. stb.-

-Ha dolgozni akarsz, ott is kapsz munkát, és meg is fizetik azt becsületesen. Igaz, nem beszéled a nyelvet, de az esztorgapád ott is úgy működik, mint itthon; rajz után dolgoztál, azt nyelvtudás nélkül ott is megteheted. Eleinte talán nehézségeid lesznek, de az hamarosan

le tudok küzdeni. Az én helyzetem sokkal nehezebb. Egyetemista voltam, orvosnak készültem, még két évem van hátra. Pénzem nincs, csak az van, amit rajtam látsz, mégsem félek. Ha nem tudok tovább tanulni, majd valami munkát vállallok. Téglát hordeni, maltert keverni, földmunkát végezni egy építkezésnél én is tudok. Fiatal vagyok! és egészséges.

—Én meg főzök, mosok, Netek. Ha ez nem sikerül, elszegődöm szobalánynak, vagy szakácsnőnek. Az édesanyám megtanított főzni, és olyant sütök-főzök, hogy az újjukat is lenyalják utána. Én sem félek.

Igy kerülték azután mindhárman Nyugatra, lépésről-lépésre engedve csak át a szent területet, amelyet Apák vére looo esztendőn át bőségesen öntözött, a hatalmas túlsúlyban levő ellenségnek.

Egy nagy gyűjtőtáborba kerültek, ahonnan kisebb csoportokban osztották szét őket a befogadó ország nagyobb városaiba. Ők hárman ismét ugyanabba a kisebb táborba kerültek. Alig lo napi pihenés és bőséges táplálkozás után fiatal szervezetük kiheverte a megerőltető és idegőrlő előző fázisokat.

Piroska jutott ki elsőnek a táborból. Egy időse hölgy keresett háztartásába alkalmazottat. Piroska tolmács útján közölte, hogy ő a munkától nem fél, mert főzni, mosni, takarítani jól tud, de attól fél, nem tudja magát megéltetni.

Attól ne féljen, biztatta az időse hölgy, majd eleinte jelekkel mutogatunk, mint a némák, de meg a házban lakik egy másik idősebb hölgy is, aki tud valamit magyarul s majd közvetít. És Piroska vállalta a munkát.

Két hét után meglátogatta a tábor. Elmondta, hogy asszonya igen jó hozzá, ruhát, fűhérmeműt is kapott már tőle. De ő is szeret nála lenni. Reggelként meg együtt mennek mindennap egy közeli templomba és ott boldogan ad hálát az Istennek, amiért így megsegítette.

Az orvostanhallgató aztán Hollandiába került, a vasmunkás Németországban talált új hazát, és mint hírlík, a kezdeti nehézségek leküzdése után folytatják tanulmányukat, illetve foglalkozásukat megbecsülést szerezve a magyar névnek.

Az említett tábor menekültjeinek egyik része nem vándorolt ki sem a tengerentúrra, sem más európai országba, hanem az első befogadó országban maradt. Munkaalkalom, ha gyérebben is, mégis csak akad volna. Csak éppen a munkát vállalkókból hiányzott az akarat, a szorgalom. A táborban ellátást is, ruhát is kaptak, s valahogy úgy fogták föl a helyzetet, ha nem is kiválóban, de munkanélkül is lehet élni. Meddig? Ki tudja?

— És ha ezeket, illetve otthoni múltjukat kezdi hozzáértő léz boncolgatni, tüzetesen és alaposan megvizsgálni, akkor kiderül, hogy igen sok van közöttük olyan, aki az 1956. évi szabadságharcról csak hallott, de ténylegesen abban nem vett részt. Ezek azoknak, akik ténylegesen harcoltak, csak úgy kisodródtak. Ezek otthon sem sokat dolgoztak; részben a szabadságharcok még túl fiatalok voltak, másrészt kezdett náluk a fiatalokba oltott bolsevista méreg hatni, és az otthoni szűfői befolyás, nevelés nem tudta e mákonyt helyben ellensúlyozni. Nem rósszak ezek, nem olyanok, aikkal nem lehet és nem érdemes foglalkozni, csak hozzáértő, gyámolító, a helyes utat mutató nevelő kell ahhoz, hogy ezek a nemzeti gondolatból fűtött keresztényi erkölcsös útra vezessenek.

Minden magyarnak kötelessége honfitársát támogatni, vezetni, irányítani és a rászorulókat a Haza részére megmenteni.

Gyakorlatból tudjuk, volt igen sok olyan kérdés a Testületünk életében, amelynek megoldását a Testület tagjaira bírták azok, akik nem tudtak más megoldást találni. És mi megoldottuk az ilyeneket is, mert a magyar csendőrt áthatotta a feltétlen kötelességteljesítés, az önzetlen, csak a Hazát, a fajtánkat becsülő és szerető mély nemzeti érzés is.

— Én azt hiszem — ha a szabad világ különböző területén szét-szört Bajtársak a fiatal, új magyarok támogatását magukévé teszik, s őket felkorecsik problémáik megismerése végett és példát adva vezetik, az irányítás nélkül elveszésre ítéltezt, akkor a kaktastollas kalap nélkül is többet tesznek a Hazánknak. Nemzetünknek fajtánkat érdekében, mint marakodással, céltalan politizálással azok, akik nem törődve a magyar

fiatalossággal, csak az egyéni jólét és érvényesülés után futnak.

NYILT LEVÉL.

Nagyméltóságú

F o l k u s h á z y Lajos urnak,
szkv. altábornagy

S a l z b u r g.

A f.évi 4.sz."Bajtársi Levél"-ben nagy meglepetéssel és el-fogódottsággal olvastam, hogy Altábornagy úr a MKCSBK. éléről távozik, ennek vezetését már át is adta méltó Utódjának.

Engedje meg Altábornagy úr, hogy ezalkalomból a bucsuvételre ezt a közvetett utat választottam, de erre két okom volt:

En mint a MKCSBK. névtelen közkatonája olyan helyzetbe ju-tottam jó pár száz kilométer távolságban is; hogy nemcsak közvetlen tu-domásom volt azokról a nagyon súlyos kizsákmányokról, amelyeket Altábornagy úr erős akarattal, kemény kézzel, bölcsességgel és eredményesen levezé-tett, de ezen kizsákmányok keresztülvitelenek egyes fázisaiban tevőlegesen részt is vettem. Így módomban volt és van bírálani tárgyilagosa szem-üvegen azt az önzetlen, eredményekben gazdag és értékes munkát, amit Al-tábornagy úr a közös cél érdekében meg nem alkuvó határozottsággal, át-laglan felüli képességgel, a Testület iránti ragaszkodás és szeretet je-gyében sikeresen végzett a tiz nagyon nehéz év alatt. Ezen vészterhes emigrációs időben nemcsak a MKCSBK. vezetése, de a teljesen leegyszerű-sített életkeretének biztosítása is igénybe vette a szellemi és fizikai erejének teljességét.

Mély meggyőződéssel állítom, hogy a MKCSBK. Folkusházy altá-bornagy úr nélkül már a kezdeti időben alkotó elemeire bomlott volna, amely bomlást nem lett volna ki megállítsa.

A másik oka e formában való bucsúzásomnak az, hogy nyilváno-san is tudomására hozzam Altábornagy úr elévülhetetlen érdemeit azok-nak a csendőr Bajtársiaknak, akiknek erről még nem volt, mert nem lehetet tudomásuk, avagy helytelenül voltak informálva azon tiz éves munkájáról, amit a csendőrség történetének írója lesz hivatva részletesen feltárni.

Kérem a jóságos Istent, hogy magas korában is tartsa meg még számos éven át erőben, egészséggben, hogy kiváló tudását, bőséges tapasz-talatait tanács formájában nemcsak a MKCSBK. jövőjének, hanem majdan a Testület otthoni újraszervezésének érdekében is érvényosíthesse!

Katonai tiszteletadással mond búcsút volt Vezetőjének, a volt hűséges alárendeltje:

Berlányi Zsigmond
szkv. alez.

oooOooo

KÉRELMEK, PANASZOK

érkeztek be hozzám, tárgyuk azonos. A B.L.-t nagy késedelemmel kapják. Európán kívül, hajópostával, 4-8 hét multán jut ol az olvasó kezébe. Pe-dig a gondolat és lelkiápcson kívül ez az egyetlen összekötő közöttünk; csendül ki a levelekből...

Mindez így van, tehát segíteni, változtatni kell az állapoton! A kérdés csak az, hogyan? Jelenleg az a helyzet, hogy a B.L. -anyagiak hijján- időnként csak összevont számokkal jelenik meg. Diagnózis, ok-nélkül nincs orvoslás! Ok: a hozzájárulás csekély, vagy még az is kevés. Ha ezt az okot megszüntetjük, kész a helyzet megváltozása, kész az or-voslás a panaszokra, teljednek a kívánások és a kérelmek. Nem elég készhezvenni kis lapunkat, elolvasni, örülni neki, hanem finanszírozni is kell! Márpedig, ha hozzájárulás idejében befolyna és azt e y kis port-bótköltséggel is megtöldandó, a B.L. légipostával jutna ol hozzánk vala-mennyiünkhöz pár napon, legkésőbb egy héten belül!

Gondolataim, javasolataim:

- 1./Emeljük fel csekély hozzájárulásainkat;
- 2./Számítsunk hozzá havi egyszeri légiposta portótköltséget;
- 3./Küldjük be ezeket az összegeket a Szerkesztőséghez ha-vonta, két havonként, legkésőbb negyedévenként, összegyűjt-

ve, vagy külön-külön;

- 4./Növeljük pártotló tagjaink számát kiváló Barátaink sorából, akik-tapasztatalt szerint- megelőznek bennünket hozzájárulási készségükkel;
- 5./Szerezzünk előfizetőket, hiszen sokan vannak sorainkon kívül, akik szívesen olvasnák a B.I.-t;
- 6./Ne mulasszuk el összejöveteleinken, ünnepeleinkon felhívni a Bajtársak vagy az éppen jelenlevők figyelmét lapunk nehéz anyagi helyzetére. Jelenlegi helyomem az ilyenkor összeadott összegek voltak a legjelontősebbek.

A Szerkesztőség ingyen dolgozik, bajtársi szeretetből, nem kivénhatjuk, hogy sovány kenyerét is feláldozza, akkor miből él meg, vagy hogyan dolgozhatik értünk?

Kérem a Terület-, a Csoportvezetőket, az egyes Bajtársakat, legyenek segítségemre a panaszok, orvoslásában! Ha jobb gondolataik vannak, közöljék velem: Cselekedjünk!

A probléma nem olyan nagy, hogy ne lehetne azt gyorsan és jól megoldani, csak jóakarattal kell hozzá valamennyiünk részéről. Ez a jóakarattal - az én megérzésem szerint- nem is nagyon hiányzik, sőt, sőt, inkább a motorban van a hiba, ami ezt mozgásba hozza. Így szoktam néha nevezni a felelősséget is. Kövessük a Közmondást! "Segíts magadon, az Isten is megsegít!" Vagy "Kétszeresen ad, aki gyorsan ad!"

v. Király Gyula ezds.
MKCSBK. Vezető.

oooOooo

A KAUCIÓ KANATOS KANATJA.

(folytatás)

A vonat talán már megkezdte a második loo km-t is, amikor a Közbiztonság űre kilépett a vasuti váróterem ajtaján. Hogy mit talált ott, azt senki nem tudja, azt azonban elárulta, hogy otthagyta minden búját-bánját, mert üdén, frissen és kedélyes hangulatban kezdte útját vissza a falu felé éppen úgy, mint ahogyan az várható lett volna a jól sikerült látogatás után. Talán még a nap is megállt egy pillanatra bámulni a csodát?

Amerre elhaladt, sokan dolgoztak már, de még szemrebbenésre sem méltatta őket. A szomorúfféket, azok mások, azokat újból átfésülte tekintetével és gyönyörködött szomorúságukon. Még le sem vette azokról a szemét, hirtelen megtorpant, mintha várfal állta volna az útját, és lassan oldalt fordult, amerre Szorgos Boris dolgozott. Egy pár pillanat után hátraszegte a fejét és elindult. De alig haladt pár lépést, újból megállt, s gondterhesen körülhordozta tekintetét a tájon, majd egy határozott fordulat után a tengeri földre lépett, ahol Szorgos Boris kivézte a tengeriszárat.

-Jó napot, jó munkát Boriska! - köszöntött váratlanul reá.

-Van-e még sok? - kérdezte falusi szokásból, s nagy kő nehezedett a szívére, amikor Boriska görnyedten, fehéredő arccal, s hangtalanul oly kétségbeesetten nézett fel rá, mint öregida a farkasra. E látványra Antal erejében is fagyán kezdett a vér és a szíve a torlába szorult. A Minzó érzés hangos sóhajt erőszakolt az ajkára:

-Oh, Boriska!... A világot! Ne!...-mire a lány arcára hirtelen halvány pír lopakodott.

-Mi baj? - kérdezte alig hallható hangon.

-Baj? Hát úgy nézel ki, mint aki bajt hordoz? Hej, ha én ezt tudom Boriska, még a környéket is elkerülöm- hadarta kissé bosszusan, s topogott, mint aki állattóg a talaj.

-Akkor meg még úgy sem értem. Hivatalos ember itt? Ilyen...- Nem bírta folytatni, mert gondolatcsálát hirtelen eltépte a cső, keserű nyés mosolya s távozni készülőse. De hirtelen megszületett az új gondolata: -Ha jó lélek vezérelte erőrefelé, akkor meg igazán nagyon jó helyen jár. Ugyis nagyon ritkán tapossa földünket hasonló vendég, - szaporázta bátorító mosollyal, miközben kicsillant fehér gyöngy fogsora, mely ámitott és engesztelt.

Mérföldekre jártak már az előbbi pillanatoktól, s Antal otthonias bátorsággal kezdte válaszát:

./.

-Tudja, van az úgy, hogy az ember akkor tesz rosszat, amikor a legjobbat akarja. S ez talán akkor fordul elő, amikor kiesünk a számításhoz igyekvőm, de lekéstem. Mint szabadnapos a vonat a határban ezen a jókora tengeri-földön. Amikor visszaértem, hirtelen az a gondolatom támadt, hogy köszöntöm a határ első munkását, s hogy a napom ne vesszen kárba, ne figyeljeksem és segítsem felgyűrni a szarát. - Boriska az előtte felvett kévét bámulva hallgatta e beszédet, majd hirtelen, vérfri arccal szinte felkiáltott:

-No, no! - s kemény daccal rázta a fejét. -No! - ismételte elmentmondást nem tűrő hangon, szűrő tekintetét a férfinak szegezte. -Nem! - Változott gyengéddé a hang. -Nézze, maga igazán nagyon jó, de a ruhája, a cipője... Meg a falu?... Nézze csak! A határnak már is rajtunk a szeme. Ha igazán jó, akkor nem akarhatja, hogy az utca szájára kerüljek és...

-Ah! Ne mondja! Csak nem?... - bukdácsoltak elő Antalból-befejezést nem várva - a meglepetésbe fuldokló szavak. -Isten ments! No-haragudjék. Helyettem segíten, a!i folettünk lakozik! Isten völo Boriska! - bucsuzott izgatott gyorsasággal, és sarkon fordult. Kifelé haladva durcás balgasággal rugdosta a tengeri-tuskókat, mintha gyermek tenné, mert nem kapott vásárfiát. Az útra lépve, öklével törölt egyet a homlokán talán csak azért, hogy visszapillant hasson. Tekintetük még egyszer összesínült, majd lassan teret engedett a közójük tolakodó úrnök. Ekkor azonban úgy érezte, fogytán az ereje. Végtagjai zibbadtak, s az agya lüktetett. Sietve mutatott alkalmas pihenőhely után.

A kis-erdő lombja elzárta előle a nagyvilágot, s a nyugodt magányában latolgatni kezdte a két világ közötti különbséget, amelyben reggel ébredt, s amelybe nem régen belépett. Gondolatban szilafalat emelt a gondosan ápolt muskátli és a vadrózsza közé. Szívét folozta a vadrózsával, melynek az a sors adatott, hogy küzdjön az avarral, a gazzal és a bokrok irigykedő lombjával, ha lenni akar. Ujból és újból maga elé képzelte Szorgos Borist, akinél a kezét bársonyosan selymesnek érezte s a lolkét a lilium főhérségéhez és ártatlansághoz hasonlította. Hirtelen ébredt a valóságra, amikor megkondult a déli harangszó.

Antal a heccelődésre könnyed mosollyal válaszolt Bajtársainak, amikor azok a "kikosarazott" jelzőt -csipésnek számvá- beszédjüket beillesztették. De, amint minden csoda három napig tart, a heccet is elverte az idő, mint a tavaszi zápor az utcaporát. Talán már minden Bajtársá elfeledte az elvesztett monnyasszony esetét, csak a völegény nem tehetto, mert a BTK. szakaszai közül gyakran szembenézett völo a kévét kötögető Boris, de megjelent a Szut. vagy a Nyut. lapjain is. Már annyira merészkedett, hogy az alvó esendőr hajfürtjeit az ujjával fösülgette, miközben mosolygva mesélt neki a szép tündérországáról, beláthatatlan virágoskertéről, manókról és a fúrge kis mörusöről. Istenök, de boldog lett volna, ha mindezt elmondhatja egy megértő, megüitt valakinek. De kinek? Hiszen mindenki linevetné. Isten ments! -csapta össze ingürülten a Szut. -ot, s nyelt egy nagyot.

Tavaszkodott. A határban kezdett zendülni az élet. Az ágakból rügy szökött, s a közeli hegyekről vadvirág illatát hozta a lanya szellő. A szomszédos hegyoldalon egy esendőrjárőr kapaszkodott, s fényes szuronyukon táncot járt a napsugár. Antal csö. kísérte parancsnokát a vízmosás hegyi ösvényen. Időnként meg-megálltak pihenni, és ilyenkor gyönyörködtek az alattuk elterülő lankás búzatáblákon, de egyben ellenőrizték a határt is, mint juhász a nyáját. Azaz onnyit mutatott a "lencse", de titok maradt, hogy a két ember miért fordult gyakran hátra? A fiatalabb azért, mert a völgyben egy fehérbabos fejkendő fohérnp is dolgozatott, s az idősebb azért, hogy meggyőződjék arról, mennyi igaz a suttogó mendé-mondából? A megfejtés nem soká váratozt magára, mert járőrtársának tekintete mindig az egyedül dolgozó báboskendős nőszemély környékén pihent. Így nyitott könyvként tárult a parancsnok elő, hogy a haraszt nem hiába zörög. De még ennél is többet akart... Amikor elértek a tott, újabb pihenő tartás közben visszapillantásuk eredményeként megjegyezte:

-Talán nem is lenne igazi tavasz, ha a kis Szorgos hiányozna a határból. -

Társá belevörösödött a megjegyzésre, s az agyába cserkördés tolt, míg végre nagy nehezen kiszusszant belőle: -Dolgos lány! -

KÖZLEMÉNYEK, HIREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Vezetőnk: bekezdőtőjéhez egyik Bajtárs leveléből idézünk: "Ezredes, Vezető urunk a f.évi 5-6.sz.B.L.-ünkben megjelent kiáltványában megmutatta az irányt, amelyet követnünk kell, s feltette a kérdéseket, amelyekre egyedül és kizárólag igennel válaszolhatunk, mert nemcsak jó magyarok, de jó magyar csendőrök is vagyunk és akarunk maradni. Azt akarjuk, hogy szenvedő Nemzetünk érezze, miszerint mi tántoríthatatlanul mellette vagyunk és mindent megteszünk drága Hazánk felszabadítására. Tizenhét év esztendeig otthon, nyomorult körülmények között, az akasztófa árnyékában töltött bujdosásom alatt, de jól esett volna csak amnyi bajtársi biztatás: ne félj Testvér, veled vagyok! - Nem kaptam meg. Az irgalmas Isten maradt velem és szenvedő Nemzetünk féltő támogatása. Megtörténetlen erőst és hitet merítettem fajtám fanatikus magyarságából és Testületünkbe vetett bizalmából. Hányszor mondták: "Egy hadosztály csendőr jön a felszabadításunkra, már az ausztriai hegyekben vannak". Es mindig "jöttek" valamerről, és mindig csak a csendőrök "jöttek". Ennyire bízik Benned Nemzetünk Bajtárs! Nem lehet, hogy mi tagadjuk meg őket kényelmünkben és egyelőre biztonságos helyzetün ben! Nincs külön ember a magyarnál széles e világon! Mi elégünk, ha kell egészen, Hazánkért és Nemzetünkért, mint ahogyan a római ifjú a karját egette el. Ezt behozonyítottuk Budán, és bizonyítjuk a jövőben is, ha arra még szükség lesz! Most az egység megtartásával kell megmutatnunk erőnket. Az emigrációban 2 év felt el, amíg Rád találtam Bajtárs a mi kedves B.L.-ünkben keresztül. Otthoni támogatóim kiméltése miatt titokban szólhattam s szólhatok még ma is és lehetlek az összefogásra. En megtanultam a kálváriai alatt, hogy milyen nagy veszélyt rejt magában az összetartás és az egység hiánya. Ezért kérlek arra, hogy fogadjuk örömmel Ezredes Vezető Urunk felénk nyújtott kezét, forrjunk eggyé lélekben, becsületos magyar szívvel és tegyünk fogadalmat Neki: Követjük mindhalálig!" Bujdosó.

000000

A "Magyar Nő" c., egyik legjobban elterjedt, havonta nyomtatva megjelenő magyar ujság, a hontalan magyar nő: lapja, másfél évvel ezelőtt érte meg fennállásának 10. éves évfordulóját. Most pedig arról értesültünk, hogy a júniusi számához csatolt "gyermek ujságunk": Magyar Gyermek c. állandó melléklete is betöltötte megjelenésének 10-ik esztendejét. A 10. év alatt ca. 1000 oldalt tesz ki a megjelent anyag, mely havi 1500 címet és kb. 4000 személyt véve alapul azt jelenti, hogy minimum fél-millió kézben fordult meg az emigráció egyetlen nyomtatott gyermekujságja. További sikereket kívánunk a nevezett lap szerkesztőjének és kiadójának, a kitűnő írónőnek: Feketéné, Korény Liviának, valamint a fő munkatársnak: Fekete Sándornak! Folytassák áldozatos munkásságukat a magyar gyermek nemzeti, vallásos és nemes szellemben való megtartásáért továbbra is jó egészségben, s önzetlen munkájuk jutalmul részeseüljenek a remélt hazatéréskor a most hallgatásra kényszerített Népünk haláljában és elismerésében is!

Cim: "Magyar Nő" Redaktion und Verlag, München, 13. Postfach 38, Germany.

000000

Külön hírvásárra készséggel hozzuk nyilvánosságra, hogy a Montrealban, a f.évi esztendőnapon tartott összejövetel megrendezése Cserhalmi Ferenc és Foga Antal szék. örm. Bajtársak érdeme, kik szakszerűen és nagy körültekintéssel látták el feladatukat. A finom ebédet a farsad atatlan csö. asszonyok főzték, beleadva a nagyszerű magyar háziasszonyok minden tudását és igyekezetét. Háziasszonyok voltak -névsor szerint-: Bagdi Lajosné, Cserhalmi Ferencné, Foga Antalné, Fatai Antalné, és Pál Imréné. Itt említjük meg, hogy Sydneyben, f.évi április 24-én -a nagy eső miatt meg nem tartott februári csö. nap pótlására- igen jól sikerült találkozó rendezte Bajtársaink. A családtagokkal és meghívott vendégekkel együtt 100 személy vett részt azon. A hívós csö. napi emlékezés után az esti órákig maradtak együtt bensőséges hangulatban a megjelentek. Közben ottani legidősebb ezds. Bajtársunk 27 csö. tiszttel és tisztelő-

Ezton köszönettel nyugtázzuk az Ön hozzájárulását a B.L.-re közp. segélyalapra.

lyetessel tartott megbeszélésen közölte, hogy az 1961. évi csb. nazon zászlót szentelnek, amelynek hivatalozására két tiszt és négy tisztlyettesből álló előkészítő bizottságot is alakítottak. Egy olyan zászló körül felszentelésre, mely annak idején otthon egyik csb. laktanyánkban lengt és amelyet az ausztrali Területvezető bajtársunk ajándékozott a Sydney és környékbeli csoportunknak. Kísérje siker vállaltozásukat és találjon az követésre más bajtársi csoportjainknál is! Ha ébrentartjuk a magyar csb. szellemiségét, tettek követik azt a már nagyon hosszúra nyúlt hontalanságban is, mint azt a fentebb említett Bajtársaink munkája bizonyítja.

oooOooo

Beszámoló. A "Magyar Csendőrök Családi Közössége" egyik feladatának te-
hinti csb. bajtársainak és hozzátartozóinak a lehetőséghez képest való
segélyezését.

Ennek alapján az elmúlt 1959. évben 612 U.S.A. dollárt küldött szét az
arra rászoruló beteg és munkakeptelen Bajtársaknak, az európai iskolák-
ban tanuló csb. gyermekeknek és árváknak.
Visszatérintve a múlt évi működésre, a "Csendőr Család" Segély Bizott-
sága örömmel állapítja meg, hogy a kezdet nehézségeihez képest elég te-
teemes összeget tudott szétküldeni, de még nagyobb lehetőséget vár az
1960-as évtől.

A befutó kérések levelek tömege mutatja, hogy az ilyen irányú tevékenység-
re szükség van. A köszönő levelek sorozata pedig bizonyítja, ha Közös-
ség az egymás iránti szeretettől áthatva minden lehetőséget megtesz, hogy
néhány keserves könnyecpet felszárítson, vagy néhány pillanatra mos-
olyt varázsoljon egy-egy szenvedő ember arcára. Cleveland, 1960. május 1.
A Segély Bizottság.

oooOooo

Halálozás: A "Magyar Csendőrök Családi Közösség"-ét nagy veszteség ér-
te. **NEMET PÁL** csb. tthts., a közösség elnöke május 3-án eltávozott az
élet sorából.

Temetése a bajtársak nagy részvételével mellett az Első Magyar Reformá-
tus Egyház templomból ment végbe. Csutoros István lelképásztor beszé-
dében méltatta Német bajtárs vallását és igaz magyar egyéniségét, aki
mindig csak segítőt és mindenkinél őszinte jó barátja volt. A temetés-
ben a Közösség elnöke vett utolsó búcsút Német Pál bajtársától.

oooOooo

A Sydney és környéki Bajtársaink 7, míg V.S. és U.M. bajtársak 2-2,
austral fontot küldöttek a B.L. támogatására, amelyet kivánságra ezuton
is köszönettel nyugtázunk.

A "Segítő Alapra" V.S.3, U.M., U.D., Cs.P., O.N., B.F. és F.J. 2-2 austral
font adományát ugyancsak köszönöt nyilvánítása mellett hozzuk tudomás-
ra.

oooOooo

Az itteni kezelésben lévő "Központi Segélyalap" bevételre 1960. I. félv
Folyamán 250.70 Gulden; kétizbeni pénzübeli segélyezésre felhasználunk
95 G-t; két csomagot (használt ruha és élelmiszer) küldöttünk haza, míg
egy használt ruházati cikket tartalmazó csomagot Németországba; össze-
sen 122.47 G. értékben. A kiadásokat levonva a bevételből, 15.25 G. ma-
radvány mutatkozik, amelyet az illetékes napló 22. tisz. a. f. év II. felére
bevételeztünk. Bajtársaink további támogatását kérjük!!!

oooOooo

JÁRMY ZOMBAN bajtársunkat kereszük, aki éveivel ezelőtt 11321 Continen-
tal Ave., Cleveland, Ohio. címéről írt nekünk utoljára, de válaszukra nem
felelt. Annak idején vasgyárban dolgozott és St. Stephen's Dramatic Club
nyomatott felírású levelepapíron írt. Jelenlegi címének közlését kérjük
a szerkesztőséggel.

oooOooo

H A N D S C H R I F T - K É Z I R A T. ADRESS-CIM: B.L. Szerkesztőség,
UTRECHT, Nansenlaan 29, Nederland-Europe.

oooOooo

Druckwerk!
Printed Matter!
Periodique!
Druckwerk!
Heer
Mr. Dr. Béla Rektor
Msr.
Herrn. 376. Eddy Rd.
Cleveland 8. Ohio.

U.S.A.

